

Két ember boldogsága

Egy meleg nyári délután, visszaérkezve a plébániára, az irodában várt egy férfi. Három héttel korábban már találkoztunk. Tudtam, hogy néhány hónapja szabadult, munkát keres, magányos. Jóideje ott ült már az irodában, kellemetlen, átható testszaga betöltötte a helyiséget.

Rutinszerűen ültem le, és kezdtem hallgatni az előző találkozásunk óta vele történtek elbeszélését. Természetesen valamennyi pénz is kellett neki. Ajánlottam, hogy keresse fel XY-t bent a városban, aki hivatalból foglalkozik a börtönből szabadultak segítségével. Adtam azért 200 forintot, hogy a helyijáratos buszrajegyet tudjon venni.

Ahogy az irodából kifelé haladtunk, végigfutott benne egy kérdés: Szeretted te ezt az embert? Az ő baja a te bajod? Jó, pénzt nem adtál, de mást adtál-e neki? Úgy éreztem: nem. De mi volna az igazi segítség? Talán az, ha meg tudna fürödni, hiszen a hivatalokban ilyen szagot árasztva nem fogják szívesen fogadni. Gyorsan megkérdeztem tőle, hogy nem szeretne-e letusolni.

- De, az jó lenne - válaszolta. - És meg is borotválkoznék, ha lehet.

Törülközőt hoztam, a borotvámban pengét cseréltem és bevezettem a fürdőszobába,

- Egy inget nem kaphatnék? - kérdezte még.

Próbáltam olyat választani, amit még én is szívesen hordok. Amikor elment, nem tudom, melyikünk volt boldogabb.

K. István plébános, Szeged